

1968

5

geguže

EGLUTĖ

5

1968 gegužė

REDAGUOJA IR ADMINISTRUOJA
Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys

SPAUDSINA
IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut 06260

Redakcijos ir administracijos reikalais
kreiptis:

EGLUTĖ
Immaculate Conception Convent
Putnam, Connecticut 06260

KAINA: metams — \$5.00
atskiras numeris 50¢

DĖMESIO:

Atsiųsti rankraščiai tampa redakcijos nuosavybe. Redakcija rezervuoja sau teisę juos pakeisti ar sutrumpinti, pagal reikailą. "Eglutės" iliustracijų negalima naudoti kituose leidiniuose be redakcijos sutikimo.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly except July and August, by the Sisters of the Immaculate Conception. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription \$5.00 yearly. Single copy 50¢. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

vienintelis lietuviškas
vaikų laikraštėlis
pasaulyje

TURINYS

Mamytė	3
Vytė Nemunėlis	
Pupučio puokštė	4
Linutė	
Pavojai	7
M. Lobato	
Lakštingala ir vyturys	10
V. Frankienė	
Medinukai	17
A. Saudargienė	
Pasakų namelis	20
J. Slėnys	
Pasaka apie kalvio mokinį	21
V. Smaižienė	
Mamytei	25
daina	
Pasisakymai	26
Mūsų kūryba	27
Laiškų dėžutė	29
Pas skaitytojus	31
Truputį pagalvok	32

PIEŠINIAI

Ses. M. Eucharista	— 1, 4
E. Muliolienė	— 3, 10
Aldona S.	— 4, 5, 17, 19, 21
J. Tumosaitė	— 6
A. Balukas	— 7, 9
M. Eidukevičiūtė	— 13, 15, 16
P. Osmolskis	— 16, 25, 32
S. Šimaitis	— 18
V. Petrutė	— 20

MAMYTĖ

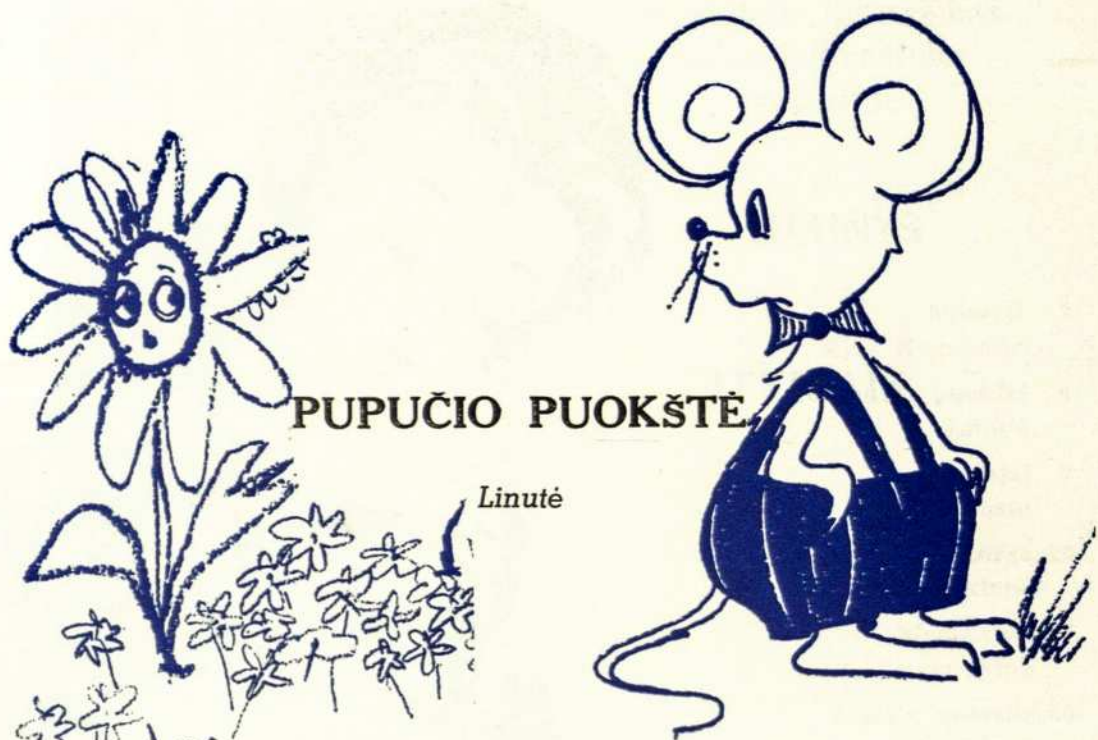
Vytė Nemunėlis

Kas paleido, kaip margą drugelį
Mane žemės žieduos paskraidyti,
Kas pasaulin nežinomą kelią
Man parodė? Mamytė, mamytė!

Kas per dien su manim nepailsus
Bėgo, bėgo, kaip laimės saulytė,
Per svajonių ir pasakų tiltus
Auksinius? Tai mamytė, mamytė!

Kas šiltais patalėliais paklojo
Man sapnų, tų gražiųjų lovytę?
Kas, kaip Angelas Sargas rymojo
Per naktis prie manęs? Tai mamytė!

PUPUČIO PUOKŠTĖ

Linutė

Puputis pats vienas prieš veidrodį užsirišo mėlyną kaklaraištį ir tyliausiais patyliukais išėjo į mišką.

Buvo labai anksti. Tik paukšteliai jau garsiai čiulbėjo. Voverytės aiškiai dar miegojo, nes niekas ant galvos riešutų nemėtė.

— Ir gerai, — pagalvojo sau Puputis, — jos visad snučiūs kiša, kur nereikia... Ir riešutus mėtė, kur nereikia...

Bet atsiminė, kad labai gražus rytas ir kad bus dar gražesnė diena — ir nebepyko.

— Vis vien, — dar kartą sau pagalvojo Puputis, — kam pykt ant to, ko net nėra... Pagaliau, tos voverys kartais net išlukštentus riešutus numeta!

Bevaikščiodamas ir begalvodamas, Puputis dairėsi aplinkui. Jis nė nepastebėjo, kad darė tris dalykus iš karto. Ir gerai, nes kitaip tikriausiai būtų visai susimaišęs.

Dairėsi, dairėsi — kur čia mėlynom gėlytėm būtų geriausia vieta augti...

— Aha! Jei aš būčiau mėlyna gėlytė, augčiau, va, čia!

Puputis pasilenkė, pasklaidė žoles apie didelio ąžuolo šaknis ir žiūri — ogi šypsosi trys mėlynos galvutės. Lingu lingu linguoja vėjelyje ir tik laukia, tik laukia kažko.

Peliukas skynė labai atsargiai — kad koteliai liktų ilgi. Dėjo vieną prie kitos ant samanų prie kelmo. Skynė ir dėjo, skynė ir dėjo, kol pavargo. Net kaklaraištis po smakru sušlapo, taip smarkiai dirbo. Kokią minutę, o gal ir dvi, atsisėdo pailsėt. Pažiūrėjo, kaip jauni lapukai šokinėja su saulės spinduliais. Paklausė, kaip paukščiukai čiulba įvairiais balsais ir — vėl pradėjo skinti. Skynė, skynė ir staugia žiūri, kad jo krūvelė greit didėja. Jau dviguba — jau ir triguba! Peliukas nustebo, kad jam taip puikiai sekasi. Tų gėlyčių tiek daug, nors nugarėlę saulutė šildo ir miego lyg norisi...

— Dabar kaip surišti?

Puputis stabtelėjo ir apsidairė. Ogi, va — už kelmo tyso kažkas mėlyno, gražaus. Prišoko ir tempt, patempė. Nesiduoda! Patempė dar smarkiau — vis vien nesiduoda! Patempė baisiai smarkiai ir — atsidūrė žolėje aukštelėnukas!

Kai medžiai vėl į vietas sustojo ir žvaigždės pranyko, Puputis atsikėlė. Ant žemės — mėlynas kaspinas, o už jo — stovi išsigandęs, didelėm išplėstom akim, virpančiais ūseliais, mažas, visai nedidukas ežiukas.

Žiūri ežiukas — žiūri ir Puputis. Abu žiūri išsprogusiom akim. Staiga peliukas pasisuko ir apžiūrėjo didelę krūvą mėlynų gėlyčių už kelmo. Tikrai didelė krūva. Tikrai labai, labai didelė krūva. Daug didesnė krūva, negu vienas vienintelis saulės kepimamas peliukas galėtų taip greitai suskinti...

Puputis vėl pažiūrėjo į ežiuką ir šypt, šypt, nusišypsojo.
— Ar ir tu?...

Ežiukas taip pat šypt, šypt nusišypsojo ir parodė kaspiną ant žolės:

— Ar ir tu?...

Ir abu kad pradėjo kvatotis, kad kvatojosi, kad nusi-kvatojo, kad net paukščiai išsigando ir voveraitės pabudo.

Tiek kvatojosi, kad net jų abiejų mėlyni kaklariščiai krutėjo ir smakriukus kuteno.

Kai išsikvatojo, atsisėdo prie gėlių krūvos ir atsargiai atskyrė.

— Viena tau, viena man...

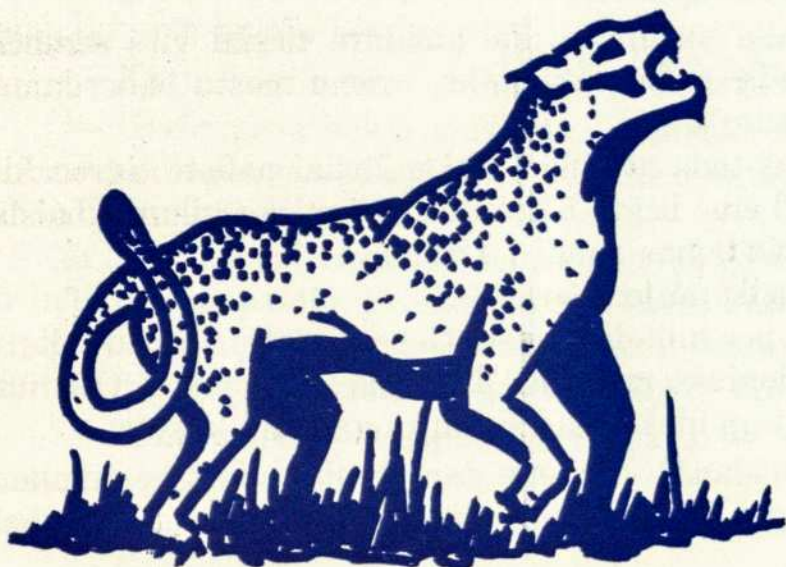
Tai užtruko gana ilgai. Puputis skirstė, nes jo nagučiai ilgesni, o ežiukas kotelius išpainiojo. Ir dar reikėjo kaspiną dailiai perkąsti, kad siūlai nekabotų. Ir tai užtruko gana ilgai.

Bet pagaliau peliukas su ežiuku pasidarė dvi mėlynų gėlyčių puokštes ir surišo kaspinukais.

Mandagiai atsisveikino ir nubėgo pas mamytę pelienę ir mamytę ežienę papasakot, kas nutiko anksti rytelį žaliame miškely.

PAVOJAI

iš Monteiro Lobato knygos sulietuvino Rymantė Steponaitytė

Vėl pasigirdo tas baisus kniaukimas — bet šį kartą jau visai arti. Ir staiga tarp lapų pasirodė puiki taškuoto tigro galva! Jis didelis ir nepaprastai gražus. Sustojo — pauostė orą. Paskui pakėlė akis į medį. Pamatęs berniuką su sasi, sustaugė patenkintas, lyg sakytų: „Ot bus man vakarienė!“ Bandė lipti į medį — bet per plonas ir slidus. Tada griebė kamieną savo nagais ir taip smarkiai supurtė, kad Petriukas tik tik nenusirito, kaip koks pernokęs bananas! Pagaliau, nieko nelaimėjęs, tigras atsisėdo ant paskutiniųjų kojų ir pasiruošė ramiai sau laukti, kol vakarienė pati nulips. Laukė karts nuo karto skaniai apsilaižydamas.

— Jis gali taip išsėdėti tris dienas ir tris naktis, — tarė Sasi. — Turim sugalvoti, kaip jį nubaidyti!

Sasi apsidairė, apsižiūrėjo, lyg kažko ieškodamas tarp miško medžių. Staiga pašoko ant artimiausio medžio išsikišusios šakos ir taip nuo viršūnės ant viršūnės nušoko ligi medžio su tokiais pailgais vaisiais, lyg žirnių ankštimis. Prisirinko kokius šešis sausius ir sugrįžo pas Petriuką.

— Sudėk delnus rieškutėm, kad galėčiau išaižyt šitas ankštis, — liepė berniukui, vieną dantimis atplėšdamas.

Petriukas suglaudė delnus ir padarė lyg bliūdelį, į kurį sasi iškratė gelsvus miltelius iš atplėštų ankščių.

— Gerai, o dabar pilk tuos miltelius tiesiai ant tigro snukio. Tik žiūrėk, kad pataikytum!

Petriukas šaka nuslinko, kol atsidūrė tiesiai virš sėdinčio tigro nosies ir tada pabraukė ranka, vienu mostu paberdamas geltonų miltelių saują.

Oi-joj-joj, kas tada atsitiko! Kai milteliai palietė tigro akis, tas kad šoko, kad ėmė bėgt! Kūrė tiesiog į miško gilumą, baisiai staugdamas ir trindamas snukį į krūmus.

Petriukas nusikvatojo.

— Kokie čia per milteliai, sasi? Geresni net už šautuvą!

— Tai beždžioniuko milteliai. Ėda akis kaip pipirai. O jei užkrenta ant odos, taip niežti, kad su tarka galėtum kasytis.

Petriukas nušliaužė kamienu žemyn, dar vis tebesijuokdamas iš vargšo tigro. Paėjo kelis žingsnius — ir šoko atgal persigandęs!

— Sasi, gelbėk! Kokia baisenybė! Žiūrėk — gyvatės kūnas ir jaučio galva! — šaukė berniukas, kuo greičiau lipdamas atgal į medį.

Sasi nulipo pažiūrėt, bet tuojuo grįžo.

— Tai tik smauglys, kuris ką tik jautį prarijo. Lipk žemyn, jis nepavojingas. Suėdęs jautį snaudžia ir taip snaus du ar tris mėnesius, kol suvirškins.

Nors Petriukas tikėjo, ką sasi sakė, bet nulipdamas taikėsi papulti kuo toliau nuo to smauglio — kad ir snaudžiančio. Bet nulipus, užėjo jam baisus noras dar kartą pamatyti. Pradėjo po truputį slinkti atgal, kol priėjo vietą, iš kurios smauglys gerai matėsi.

Žiūri Petriukas — guli labai didelis smauglys — gal kokių 90 pėdų ilgumo ir žmogaus galvos storumo! Tikrai baisiai didelis — bet Petriukas vistiek negalėjo suprasti, kaip jame gali tilpti visos jautis.

— Labai paprastai, — paaiškino sasi. — Smauglys apšivynioja apie jautį ir taip suspaudžia, kad sutraiško jo kaulus ir taip sumaigo, kad jis pasidaro kaip dešra. Tada jo kūną apdengia savo seilėmis, kad būtų slidesnis ir pradeda po truputį jį ryti. Ryja, ryja, kol visą praryja ir tik galva ir ragai lauke lieka. Tada atsi-

gula ir mėnesius guli, kol suvirškina. Smauglys visai nepavojingas, kai taip snaudžia, nes jis nejuda iš vietos.

Tą dieną Petriukas sutiko ir daugiau gyvačių giminės. Netrukus pasigirdo barškučiai. Atšliaužė barškuolė labai susirūpinus, lyg nuo priešo bėgdama.

— Kažin kas ją veja? — paklausė Petriukas.

— Greičiausia kokia musrana, — atsakė sasi. — Musranos tai nenuodingos gyvatės, kurios ėda nuodingas. Va, matai — atšliaužia!

Ir tikrai, tuoj pasirodė tamsi musrana, sekdamą barškuolę ir netrukus ją pavijo. Prasidėjo baisi kova. Petrukas žiūrėjo akis išplėtęs ir net sudrebėjo. Musrana apšivyniojo barškuolę ir abi raitėsi, pynėsi, kol musrana ją pasmaugė ir prarijo.

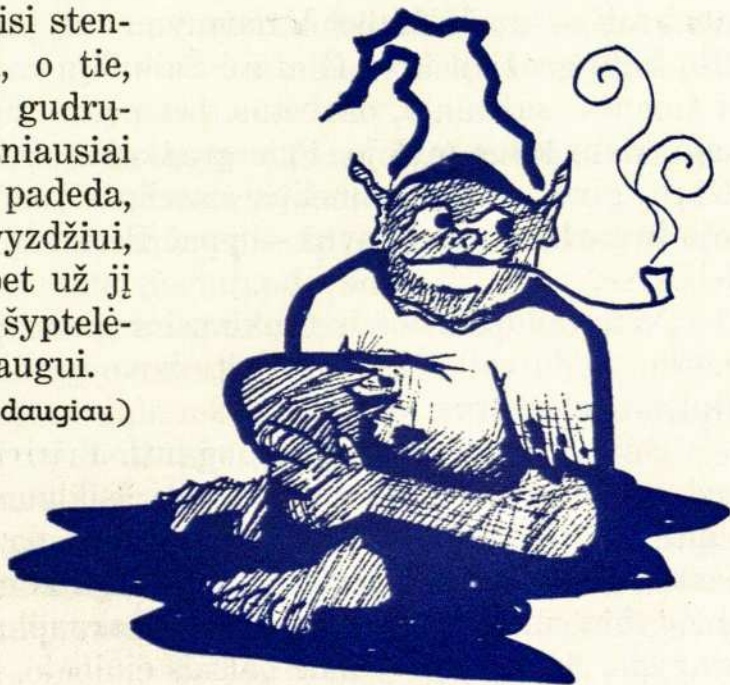
— Kaip baisu! — nusipurtė berniukas. — Koks neramus gyvenimas miško gilumoj. Dabar žinau, kodėl laukiniai žvėrys tokie bailūs — jų gyvybė visada pavojuje, turi visą laiką saugotis.

— Išminčiai tai vadina “kova už būvį”. Reiškia žvėrys vienas kitą ėda. Bet kad vienas nugalėtų kitą, jis turi būti stipresnis, nes kitaip, kitas žvėris jį suės.

— Ar tiktai stipresnis?

— Stipresnis arba gudresnis. Džiunglėse visi stengiasi būti stipresni, o tie, kurie negali, bando gudrumu išsigelbėti. Dažniausiai gudrumas daugiau padeda, negu jėga. Sasi, pavyzdžiui, visai nestiprus — bet už jį gudresnio nėra! — šyptelėjo sasiukas savo draugui.

(Bus daugiau)

LAKŠTINGALA IR VYTURYS

Vanda Frankienė

Skiriu savo mokiniams — 5-to skyriaus išdykėliams

Tai atsitiko žiloje senovėje — reiškia labai labai seniai. Toli, labai toli — už didžiulio Vandenyno, už jūrų marių buvo šalis, visų šalių gražiausia — Gintaro Šalimi ją vadino. Gyveno joje geri žmonės: sąžiningi, darbštūs, bet neturtingi. Visiems gero linkėjo, vieni kitus mylėjo. Prie gražiosios Baltijos jūros, prie didžiųjų girių statėsi namelius šiaudiniais stogais. Medžiojo, žvejojo ir garbino savo dievus — ypač Perkūną, gyvenantį padangių debesyse.

Netoli didžiausios ir tankiausios girios įsikūrė šeima: tėvas, motina ir du vaikučiai. Mergaitė buvo vardu Lakštingala, o berniukas — Vyturys.

Išėjo kartą Lakštingala uogauti. Prisirinkus pilną pintinėle mėlynių, atsisėdo ant kelmo pailsėti. Įsiklausė į paukščių čiulbėsį, į giesmes, ūbavimą. Panoro pamėgdžioti paukštelių balsus, arba bent sugebėti gražiai padainuoti. Staiga iš medžio ar iš dangaus aukštybių nusileido toks mažytis, margaplunksnis paukštelis ir pragydo. Atrodė, devyniais balsais čiulbėjo, giedojo.

— Ak, kad išmokčiau taip giedoti! — sušuko Lakštingala. — Ciulbėčiau tau, dangaus mėlyne, ir visus žmones linksminčiau.

Čia pat krūmuose kažkas sušlamėjo. Pasirodė — rudabarzdis medžiotojas. Mergaitė išsigando. Bet jis, maloniai ją pasveikindamas, tarė:

— Sveika, mergele! Nebijok manęs. Medžiojau šioje girioje, ir man dingo visų ilgiausia ir taikliausia strėlė. Gal man padėtum ją surasti?

— Mielai padėsiu, — atsakė Lakštingala, ir abu pradėjo landžioti tarp krūmų, dairydami į medžių kamienus ir šakas. Bet strėlės nesimatė.

Ilgai, ilgai mergaitė ieškojo. Pavargo, susidraskė rankas į krūmų spyglius, susibadė kojas. Manė, kad jau nebesuras, nes ir saulutė pasislėpė ir ėmė temti.

Išlindusi iš krūmų, jau norėjo pašaukti medžiotoją, bet netikėtai, tarp senos eglės šakų — sužibo, sutvisko kažkas. Ogi auksinė strėlė, įsmigusi aukštai į eglės kamieną, žvilgėjo kaip saulės spindulys! Nustebusi ir pradžiugusi, Lakštingala sušuko:

— Radau, radau! Medžiotojau, kur tu?

Atskubėjo rudabarzdis, ištiesė ranką, ir strėlė, pati išsilaisvinusi iš medžio kamieno, tuojau joje atsirado. Mergaitė išplėtė akis.

— Aš esu Perkūnas, — tarė susijaudinusiai Lakštingalai medžiotojas. — Ačiū tau, kad suradai mano strėlę. Prašyk, ko labiausiai norėtum — ir tuoj pat gausi.

Mergaitė visa virpėjo iš baimės, pamačiusi galingiausią dievų dievaitį. O jis švelniai ragino nebijoti.

— Esu geras geriems žmonėms ir piktas, net žiaurus blogiems. Tave, geroji mergele, noriu apdovanoti.

— Aš labai norėčiau turėti gražų balsą — tokį, kaip tie girių paukšteliai — tylutėliai paprašė ji.

— Dainuok, mergele, dainuok! — sušuko Perkūnas ir dingo.

Lakštingala ėmė dainuoti taip gražiai, kad nustebo visi girios paukščiai. Medžiai nustojo šlamėję. Įsiklausė, auselės pastatė žvėrys ir žvėreliai. Niekas iki šiol nebuvo girdėjęs tokio stebuklingai gražaus balso. Kai, namo sugrįžusi, mergaitė tėveliams ir broliui padainavo, išgirdę, kaimynai subėgo ir visi stebėjosi, grožėjosi ir džiaugėsi.

Ir pasklido pasaulyje garsas apie begalo gražiai dainuojančią mergaitę. Išgirdo apie tai ir piktaširdis svetimo krašto karalaitis, kuris gyveno puikioje pilyje. Valdė jis daugybę turtų ir jokio darbo nedirbo. Linksminosi per dienas ir naktis. Iš auksinių taurių vyną gėrė, pyragus su medum valgė, o savo tarnus badu marino, už menkniekį rykštėmis baudė ir baisiam rūsy prirakinęs kankino.

Panoro jis dainininkę mergaitę savo pilyje turėti. Užsėdo ant greičiausio žirgo ir, tarnų lydimas, išjojo į Gintaro Šalį — dainuojančią mergaitę išgirsti ir sau pasigrobtį.

Netik gražų balsą gavo mergaitė iš Perkūno, bet dar ir ypatingą patrauklumą bei gerumą. Ką tik ji dirbo — viskas sekėsi, kur benuėjo — visi ją mylėjo. Bet nei jos tėveliai, nei svetimieji nesuprato, kad ji turi nepaprastą širdį. Ji mylėjo savus ir svetimus žmones, o užvis labiausiai gimtąją Gintaro Šalėlę. Dėl to Perkūnas nepagailėjo jai dovanų.

Išsiruošė kartą visa šeima prie Baltijos jūros pabuvoti. Tėvelis su Vyturiu žvejojo, o Lakšutė su mama gintarą pakrantėje rinko. Pajūriu bevaikščiodamos, tolokai nuėjo.

Ir panoro Lakšutė Baltijai padainuoti — už gintarą padėkoti. Na ir uždainavo — taip negirdėtai gražiai, kad jūros bangos nurimo. Nutilo, susimąstė sužavėta jūra. Iš jos gelmių išnirė auksakasė Gintarė — melsvųjų vandenių, gintaro rūmų karalaitė — ir nematoma klausėsi. Vėjas, sparnus suglaudęs, lyg apmirė — buvo tiek sužavėtas.

Staiga — iš netolimos girios išjojo raitelių būrys. Visi jie, it užburti, sustojo ir klausėsi dainos. Jai nutilus, suprunksė žirgai ir pasileido, kiek tik kojos nešė, pajūrin. Prijoję pakrantę, sustojo. Raitelių vadas — puolė Lakštingalą. Jos mama ją apglėbė ir, stipriai laikydama, ėmė šauktis pagalbos. Tačiau vadas įsmeigė strėlę motinos krūtinėn, pasigriebė Lakštingalą ir, užmetęs prieš save ant žirgo, pasileido visu greičiu girios link. Tai ir buvo tas piktaširdis karalaitis — o už jo, sekė tarnų pulkai.

Išgirdę riksmą, tėvas su Vyturiu atskubėjo pagalbon. Bet rado tik sunkiai sužeistą motiną — Lakštingalos jau nebebuvo.

Negalima nė apsakyti, kaip toji žinia sujaudino visus Gintaro Šalies gyventojus. O ką jau bekalbėti apie tėvą ir brolių. Tėvas verkė baisaus nenaudėlio ranka žuvusios žmonos ir pagrobtos

dukters, Vyturys raudėjo motinos ir mylimos sesers. Nežinojo nei vienas nei antras, ar bepamatys kada gyvą Lakštingalą.

Vyturys pasiryžo sesutę surasti ir nubausti žiaurų raitelį. Iš įvairių Gintaro Šalies vietovių siūlėsi jam į talką stiprūs, tvirti jaunuoliai. Susirinko didelis savanorių būrys ir, užsėdę ant eiklių žirgų, Vyturio vadovaujami, išjojo Lakštingalos ieškoti ir pagrobikui atkeršyti.

— Štai — balta, graži pilis stovi ant kalno. Joje linksminasi karalaitis Žiauruolis. Dūdomis groja ant grindų susėdę tarnai, salėje kraiposi, šoka šokėjos. Gi pilies tamsiame rūsy verkia Lakštingala.

— Atveskit dainininkę! Man rodos, ji dabar linksmiau paidainuos, — sušunka karalaitis tarnams. Išskuba sargybinis ir vilkte atvelka išsigandusią, verkiančią mergaitę.

— Sakau tau, dainuok!

Mergaitė pradeda tyliai dainuoti. Bet kasgi čia? Ta jos daina tuoju nutildo dūdas, sustabdo vietose šokėjas. Ir pradeda verkti

visi — karalaitis, šokėjos, muzikantai, svečiai ir tarnai. Lakštingala pati išsigąsta ir nutyla.

— Ei, sargybiniai, — surinka įtūžęs karalaitis, — įmeskit ją į pelių ir žiurkių rūšį! Kai ten pagyvens — padainuos mums taip linksmai, kaip tada savo šalyje dainavo.

Ir įmetė Lakštingalą į tą baisų rūšį. Nedavė valgyti, nei gerti. Kasdieną pas karalaitį vedė, o šis, piktai rekaudamas, liepdavo jai dainuoti. Bet ji vis liūdniau ir liūdniau dainavo ir virkdė visą karališkąją dvarą.

Karalaitis darėsi niūresnis ir piktesnis. Ėmė rūpintis, nes matė, kaip mergaitė nyksta. Ko gero, dar numirs ir jam daugiau nebepadainuos. O jos dainavimo jis negalėjo užmiršti, kartą girdėta daina prie jūros kranto jį kankino. Tas jos balsas jį taip sužavėjo.

Vieną dieną jis sugalvojo kažką naujo. Liepė mergaitę atvesti, įsakė tarnams ją skaniai pavalgydinti, puošniais drabužiais apvilkti ir įvesti į jo gražiausią kambarį. Jai atėjus, karalaitis meiliai prabilo:

— Kuo tu vardu, mergele?

— Lakštingala vadinuos, — tyliai atsakė ji.

— Klausyk, Lakštingala, padainuok man taip, kaip ten pajūry dainavai. Apdovanosiu tave, karaliene tapsi... Tik pažvelk, — ir atidaręs didžiulę sidabrinę dėžę, liepė pažiūrėti į vidų. O ten — daugybė gražiausių, puošniausių rūbų sudėta. Ėmė karalaitis šilkinės suknelės kilnoti, rodyti. Paskui atnešė auksinę dėžutę — brangenybių pilną. Atidaręs rodė aukso žiedus, karolius. Siūlė Lakštingalai, vis klausdamas:

— Ar tau patinka tie dalykai?

— Tokių grožybių dar niekadęs nemačiau, — kukliai atsiliepė ji.

— Visa tai atiduodu tau — tik padainuok man, kaip anuomet prie jūros.

Liūdnai, su ašaromis akyse pažvelgė į jį Lakštingala, bet tylėjo.

— Ar padainuosi? — kantrybės netekęs sušuko karalaitis.

Visa drebedama iš baimės, ji vos girdimai prabilo:

— Negaliu, nepajėgiu, karalaiti. Va — čia man skauda, — ranka parodė į širdį. Mirsiu iš ilgesio be tėvelių, brolio, be gimto-

sios Gintaro Šalelės. Tik ten galėčiau vėl dainuoti taip, kaip tada. Nenoriu tų grožybių — tik leisk mane namo...

Užsirūstino karalaitis.

— Dainuok tuoj pat! Jei ne — ant laužo sudegsi, kaip piktos burtininkės yra deginamos.

Didelės baimės apimta, Lakštingala pradėjo dainuoti — bet tik graudus verksmas jos balse pasigirdo. Karalaitis liepė ją grąžinti į tamsų žiurkių rūšį, o tarnams įsakė pilies kieme sukrauti didelį laužą. Neužmiršo ir plačiai paskleisti žinią, kad nepaklusni mergaitė bus sudeginta.

Išskubėjo tarnai laužo krauti. Bet tuo metu prie pilies artėjo raitelių būrys. Tai Vyturys su Gintaro Šalies vyrais jojo sesers gelbėti.

Laužas jau priruoštas. Veda tarnai vos gyvą, persigandusią mergaitę. Kiemas pilnas tarnų, sargybinių, karališkojo dvaro didikų. Visi rėkia, šaukia:

— Sudegint, sudegint ją!

Staiga — atsidaro didieji vartai. Įpuola raiteliai ir pasipila strėlių lietus. Vyksta baisi kova.

Tamsūs debesys apgaubia dangų ir štai — tratančiu vežimu debesimis atdunda dievas Perkūnas. Pamatęs kas vyksta pilies kieme, meta savo ugninį kirvuką, pūsteli laužo link — ir juodi debesys pasrūva vandens srovėmis ugnį gesinti. Kirvukas žemėje pramuša baisią bedugnę, į kurią grimsta pilis su jos valdovu, su visais jo turtais, tarnais ir dvariškiais.

Ant žemės guli strėle sužeista Lakštingala, apsupta brolio ir jo raitelių. Apkabinusi brolių, mergaitė mirdama uždainuoja taip gražiai, kaip pirmiau, Baltijos pajūry. Vyturys, ant kelių parpuolęs, kelia rankas į dangų ir maldauja Perkūną:

— Pagailėk manęs, Perkūne! Nepalik žemėje be sesers. Kaipgi grįščiau be jos į Gintaro Šalį?

Išklausė jo prašymą Perkūnas. Tuojau neliko nei mergaitės nei jos brolio — tik du maži paukšteliai pakilo ir nuskrido į Gintaro Šalėlę. O nuskridę, pragydo gražiausiais balsais. Dar ir dabar ten tebegyvena ir tebegieda, mylimiausi iš visų paukščių — lakštingala ir vyturys.

MEDINUKAI

Ava Saudargienė

IV

Vos pirmiems saulės spinduliams nušvietus medžių viršūnes, medinukai išėjo iš bažnytėlės. Ugo laikė Ugnę už medinės rankos, o ta vis nešiojosi Tomasina ant peties. Ėjo abu ir dairėsi.

— Žiūrėk! — staiga sušuko Ugnė, rodydama mažą pyragaičių krautuvėlę.

Ugo pažiūrėjo — ir jo akys beveik išsoko iš medinės kaktos! Krautuvėlės lange, tarp įvairių pyragaičių buvo didelė — širdis!

— Radome! Radome! — sušuko medinės lūpos.

— Kaip mes ją paimsim? — paklausė Ugnė.

Valandėlę medinukai žiūrėjo į širdį kaip užburti. Ugo priėjo prie lango ir medine kumštimi kirto stiklą. Jis sudužo į devyniasdešimt devynis gabaliukus ir pabiro ant šaligatvio.

Ugo griebė širdį išpuostą raudonomis gėlytėmis ir žaliais lapeliais, prispaudė ją prie krūtinės ir pasileido bėgti. Ugnė, abiem rankom laikydama Tomasina, bėgo paskui.

Nustebusi pardavėja iš karto nesusigaudė, kas darosi ir tik už kokios minutės ėmė šauktis pagalbos ir kumštimi grasinti tols-tančiom figūrėlėm. Susirinko būrelis žmonių, bet kol pardavėja papasakojo, kas įvyko, medinukų jau nesimatė.

Jie bėgo savo ilgom kojom, kiek tik galėjo. Tik pribėgę upelį ir pamatę bažnytėlę ant kalno, sustojo. Tik dabar Ugo pamatė, kad jo suspausta cukrinė širdis jau buvo į gabalus sutrūkusi.

— Ugo... aš... aš verksiu, — tarė Ugnė.

Jos balselis buvo toks liūdnas, kad Ugo manė, jog tikrai pravirks. Bet stiklinėse akyse ašaros nepasirodė.

V

Iki pat vakaro medinukai vaikščiojo gatvėmis, ieškodami širdžių. Kai visos parduotuvės užsidarė, grįžo prie bažnytėlės.

— Einam į vidų, — pasiūlė Ugo.

— Gal senukas vėl duos mums po žvakutę, — apsidžiaugė Ugnė.

Bažnytėlėje buvo tamsu ir tuščia. Medinukai atsistojo šalia šventojo Petro. Prie durų pasigirdo balsai.

— Ačiū, Domininkai, — kalbėjo senukas klebonas. — Dievas tau atlygins, kad mano bažnytėlę papuošei naujomis statulėlėmis.

— Jau sakiau — ir dar kartą sakau, — sumurmėjo kitas balsas, — jokių statulėlių nepadariau!

Nieko daugiau nesakęs, klebonas nuėjo tiesiai prie švento Petro ir parodė.

— Žiūrėk!

Statulėlių dirbėjas net išsižiojo, pamatęs Ugo ir Ugnę su Tomasina.

Jiems bežiūrint, medinukų liūdni veidai nesukrutėjo, stiklinės akys nesumirksėjo.

— Negali būti! — sušuko Domininkas ir prikišo nosį arčiau, norėdamas pamatyti, kaip tos statulėlės nudrožtos.

— Taip, tai mano darbas! — sušuko ir atsisukęs į kleboną tarė: — Bet tai ne jokios statulėlės, o medinės lėlės. Štai šitą, — parodė į Ugnę, — padariau prieš septynerius metus. O tą, jei gerai prisimenu, prieš dešimt.

— Ką? — nustebo klebonas.

— Duokit daugiau žvakių! — susijaudinęs pareikalavo Domininkas. — Įrodysiu, kad tiesą sakau. Ant lėlių pėdų yra išdegti jų vardai ir lėlių teatro antrašas!

Domininkas tuoj nubėgo į zakristiją ieškoti žvakių, o klebonas nutrepsėjo paskui.

— Ugnė, bėkim iš čia, — sušnabždėjo Ugo. — Bėkim, nes kai statulėlių drožinėtojas ras mūsų vardus išrašytus ant padų, grąžins į teatrą. Ir tada niekad nerasim širdžių! — ir Ugo nutvėrė Ugnę už rankos.

Abu pasleido bėgti. Jų žingsniai nuaidėjo per visą bažnytelę. Net apykurčias klebonas išgirdo ir išskubėjo iš zakristijos. Domininkas lėtai išėjo su degančiom žvakėmis ir bėgančių medinukų nematė.

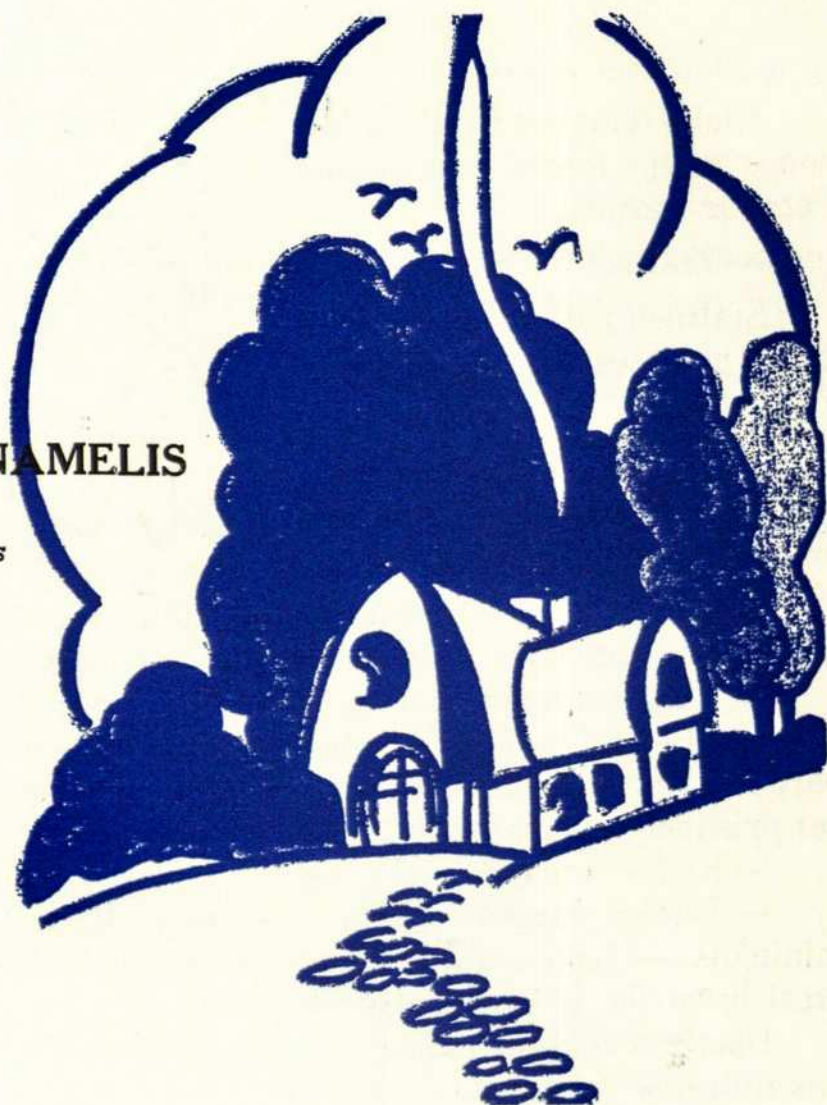
— Pabėgo, — šnabždėjo klebonas, — mano mažučiai šventieji pabėgo.

Medžio drožinėtojas, neradęs medinukų prie šventojo Petro, įkišo žvakes jam į rankas ir išėjo iš bažnyčios.

(Bus daugiau)

PASAKŲ NAMELIS

J. Slėnys

Stovi pasakų namelis,
Kvepia pasakom dūmelis.
Žiba saulėje takelis,
Šviečia sidabru langelis.

Pasibelskit ir — prašau —
Ką ten rasit, nežinau,
Nes įeiti viens bijau —
Tik už durų paklausiau.

Kartais raganos dainuoja,
Trimis smuikais kas pagroja.
Kažkas šoka viena koja —
Ir paskui kiti paploja.

Vieną kartą ten buvau —
Bet sugrįžtant, paklydau.
Kur esu, mat, pamiršau —
Tam eilėraščių rašau...

PASAKA...

APIE KALVIO MOKINĮ

V. Šmaižiene

Močiutė jau sena. Jos plaukučiai balti ir blizga kaip sidabras. Visi močiutę labai, labai myli. Ir kaip gi jos nemylėsi, jei ji visiems visada maloni ir gera.

Tačiau, rodos, už visus labiausiai ją myli Liucytė. Ji ir gėlyčių močiutei priskina ir kambarėlį tvarko ir neužmiršta skanėstu su močiute pasidalinti. Močiutė dažniausiai paguldo savo anūkėlę, užklosto, apkamšo. Svarbiausia gi — kas vakarą turi naują pasaką.

Atsitinka, kad Liucytė beklausydama užmiega. Tada močiutė pabučiuoja mergytės kaktelę, paveda ją Dievulio globai ir tyliai išeina iš kambario. Bet kartais Liucytė visai nenori miego ir klausytų močiutės pasakų per visą naktį. Taip buvo ir aną vakarą.

Pasekė močiutė vieną pasaką, pasekė antrą ir dar trečią — o Liucytei negana ir tiek.

— Gerai, Liuciuk, dar vieną trumputę. Ryt šeštadienis, galėsi ilgiau pamiegoti. Taigi... Ar aš tau kada pasakojau apie tėvą, kuris norėjo savo sūnų kalvystės išmokyti?

— Nežinau... — pagalvojusi atsakė Liucytė. — O kas yra kalvystė?

— O, jei nežinai, tai gal paliksim kitam kartui...

— Ne, ne! Sakyk močiute. Tai kas, kad nežinau, sakyk, — ir ji vikriai apsikabino močiutę apie kaklą, kad neišeitų iš kambario.

— O, o! Bet tik ne šitaip! Gulėk ramiai po antklodėle ir nešokinėk. Va, taip.

Močiutė ją iš naujo apklostė, apkamšė ir — pagaliau pradėjo sekti.

— Kalvystė, vaikeliai... na, kaip čia dabar tau ir pasakyt... Seniau gi nebuvo automobilių, žmonės arkliais važinėjo. O keliai buvo iškloti, išgrįsti akmenimis, kad nedulkėtų. Arkliai susidaužydavo kanopas į tuos akmenis, ir žmonės sugalvojo arklių pakautyti. Padirbdavo iš geležies dailią pasagą ir prikaldavo arkliui prie kanopos.

— Bet močiut, arklys turi keturias kojas, — pastebėjo Liucytė.

— Taigi, keturias ir pasagas prikaldavo — kiekvienai kojai po vieną. Paskui gi ir tekinius, kurie būdavo daromi iš medžio, reikėdavo geležimi apkalti.

— O kas tekiniai?

— Tekiniai, vaikeliai, kaip automobilio ratai, tik vežimams juos darydavo iš medžio. Paskui, kur automobilio padangos, ten vežimų ratus apkaldavo geležiniu ratlankiu. Iš geležies darydavo ir spynas durims užrakinti, ir zoviesus durims įkabinti, kačergas, arklius žemei arti, ir akėčias akėti... Daug, labai daug ką kalvis turėdavo iš geležies nukalti... Na, bet jau vėlu, turiu skubėti su savo pasaka... Taigi, dabar klausykis.

Buvo kartą ūkininkas. Nedaug žemės turėjo, tad teko sunkiai dirbti, kad duonelės netrūktų.

— Na, — galvoja jis sau, — mano sūnus taip nevargs. Išmokysiu amato. Sunku ar lengva, bet išmokysiu.

Netoliese, gretimame kaime gyveno kalvis. Ir ne bet koks, broleli, o žinomiausias kalvis visoje apylinkėje. Jam vis vien ar žiema ar vasara, jis apverstas darbu. Taigi pas jį tėvas ir nuvažiavo.

Oi, po šimts pypkių! Būčiau pamiršusi. Gi berniuko mama nenorėjo, kad jos vaikelis kalvystės mokytųsi. Kalbėjo vyrui, kad geležys sunkios, kad prie ugnies karšta, kad vaikelis nestiprus,

pavargs, Visą naktį abudu ginčijosi, bet tėvas nenusileido. Ryt dieną išsivežė sūnų pas kalvį.

— Priimk, — sako, — mūsų berniuką kalvystės mokytis.

Kalvis nieko prieš. Kas jam? Jei gabus, jei darbštus, bemažtant pramoks. Jam pačiam bus lengviau ir dar už mokymą gaus pinigų.

Ūkininkas pasisukinėjo, pasisukinėjo, pakaušį pasikrapštė ir vėl tarė:

— Tik turiu vieną bėdą... Motina, žinai, kaip motina, gaili berniuko. Ir tikrai jis dar toks jaunas, raumenėliai menkučiai. Taigi, motina, va, nori, kad sūnus tik sėdėtų ir žiūrėtų, kaip pats dirbi. Juk ir žiūrint galima darbą išmokti! Ne toks jau čia painus darbas, ar ne?...

Bet kalvis tokio mokinio nenorėjo iš tolo! Tik tėvas taip prašė, taip maldavo, kad pagaliau priėmė, nors jau labai nenorom.

Užsakė ūkininkas didžiulę pintinę, pakabino kalvėje ant sienos, pasodino sūnų joje ir sako:

— Sėdėk čia ir viską stebėk, ką kalvis darys. Dėkis viską į galvą. Po metų grįšiu tavęs pasiimti. Žiūrėk, kad jau viską mokėtum!

Ir išvažiavo.

Sėdi berniukas pintinėje ir dairosi, kaip kregždė lizde. Žiūri ką kalvis dirba.

Ti-ku, ta-ku! Ti-ku, ta-ku!

Kalvis kala net sušilęs. Geležys tik kaista ant raudonų anglių, o jis tik ima vieną po kitos ir — ti-ku, ta-ku! Žiežirbos laksto į šalis.

Linksma ir įdomu berniukui žiūrėti, kaip kalvis kūjį kilnoja ir kaip žiežirbos šokinėja. Seka jas akytėm, kol užgęsta.

Ti-ku ta-ku! Ti-ku, ta-ku!

Berniuką apima miegas. Akys merkiasi, galvytė linguoja — ir jis užsnūsta.

Kalvis pasižiūri, pakrato galvą ir vėl kala. Ką daugiau su tokiu mokiniu darys?

Taigi, taip dieną po dienos prasnaudė berniukas pintinėje. Prabėgo metai. Atvažiuoja tėvas sūnaus atsiimti.

— Ar klausė vaikas? Ar gerai išžiūrėjo, kas kalvėje daroma? — klausinėjo tėvas.

— Žiūrėjo, kaip nežiūrės! — atsakė kalvis. — Žinai, kartais ir užsnūsdavo, bet ką gi padarysi...

— Na, ar žinosi, ar mokėsi taip dirbti, kaip meistras dirba? — klausinėja tėvas savo sūnų.

— Nėra čia ko mokėti, — pečiais patraukė anas. — Užkurk ugnį, įkaitink geležį padėk ant priekalo ir kalk. O geležis pati raitosi!

Patenkintas paplojo tėvas sūnui per petį, mirktelėjo kalviui, užmokėjo už mokymą ir parsivežė sūnų namo.

Motina namie tik laukė prisikepusi kumpių, vištų ir visokių pyragų. Prikviesti kaimynai tik dairėsi naujo kalvio sugrįžtant. Už sodo, prie kelio stovi nauja, naujutėlė kalvė.

Išsiprausė sūnus, išsipuošė, prisivaišino su giminėmis ir kaimynais, išsiilsėjo po mokslų. Pagaliau tėvas jam sako:

— Na, sūneli, katino dienos jau pasibaigė. Laikas pačiam praintis sau duonėlę užsidirbti.

Išsiruošė sūnus į kalvę. Nusivedė tėvo arklių pakaustyti.

Už valandos ateina tėvas pažiūrėti, kaip darbas sekasi. Sūnus gi sušilęs, murzinas, piktas trinasi apie kalvę.

— Ar pakaustei?

— Galas žino! Niekaip negaliu tos ugnies užkurti, — pasiskundė jaunas kalvis.

— Hmmm, — nustebo tėvas, patraukė pypkę, išpūtė dūmą ir užkūrė sūnui ugnį. — Kai pakaustysi, parvesk namo. Jau ir pietūs nebe toli.

Laukia, laukia tėvas arklių parvedant — ir nesulaukia. Jau ir pietūs ir po pietų, o arklio kaip nėra taip nėra. Eina vėl tėvas į kalvę.

Žiūri — gi sūnus sėdi ant kaladės susivėlusiais plaukais, murzinomis, pūslėtomis rankomis galvą pasirėmęs — ir dūsauja. Pašonėje stovi kubilas. Žvilgt tėvas į kubilą — pilnas vandens, o vandenyje visokių plonų, storų, ilgų, trumpų, visaip suraitytų gelžgalių krūva.

— Ar pakaustei arklių? — tyliai paklausė.

— Ar pakausčiau! — suniurnėjo sūnus, galvos nepakeldamas. — Viską dariau! Visaip dariau! Juk mačiau, kaip reikia daryti — ištisus metus išsėdėjau, žiūrėdamas. Ir va — ką išmokau!

Paėmė sūnus geležies gabalą nuo baigiančios gesti ugnies ir įmetė į kubilą vandens.

Geležis tik šnypšššt, tik šnypšššt,
tik pffft — ir nuskendo.

Ir viskas.

Gal ir girdėjo Liucytė, ką ūkinin-
ko sūnus išmoko, bet jos akytės jau
buvo užmerktos. Močiutė ją pabučia-
vo ir tyliai išėjo iš kambario.

MAMYTEI

žodžiai J. Matučio, muzika J. Karoso

1. Kaip sau-lu-tė, kaip švie-si, tu, ma-my-te,

mums e - si. Tu ir šildai ir šyp-sais mei-lės spin-du-

-liais švie-siais, mei-lės spin-du-liais švie-siais.

2.

Daug ilgų, tamsių naktų
Žvaigždele žibėjai tu.
Prie lopšelio nemigai,
Mus mažus supai ilgai.

3.

Mes užaugom dideli,
Tau plaukeliai jau žili.
Iš širdelės kiekvienos
Mūsų meilė tau liepsnos.

VASARIO 16-TOJI DETROITO "AUŠROS" MOKYKLOJE

5-to skyriaus mokinių prisiminimai

Mes vasario 16-tai ruošėmės iš anksto. Mokytoja davė eilėraščio žodžius išmokti. Ji pasiūlė ir saldinių nevalgyti, o pinigus sutaupyti Lietuvos išlaisvinimui. Turėjom atsinešti koki netikrą šautuvą, nes vaidinom partizanus ir dainavom linksmą dainą, kurią dainavimo mokytojas mus išmokė. Kurie neatsinešė šautuvo, turėjo vėliavėles. Po montažo buvo tautiniai šokiai ir dainos. *Petras Vasiliauskas*

Minėjom vasario 16-tą, vasario 17-tą dieną. Girdėjom pasakojimą, kaip lietuvis visad mylėjo savo tėvynę ir tada atėjo partizanai su šautuvais, dainuodami "Mūsų kuopa kai išeina". Sudėjom savo aukas ir po to dainavom ir buvo tautiniai šokiai. Valgėm ir gėrėm, o tėveliai kalbėjosi. Mes vaikai žaidėm, kol buvo laikas eiti namo. *Juozas Račiukaitis*

Mūsų mokykla minėjo vasario 16-tą klebonijos apatinėje salėje. Šokom, dainavom ir montažą turėjom. Vaikai visą savaitę nevalgė saldumynų ir kartu su tėveliais ir mokytojais Lietuvos išvadavimui paaukojo \$50.

Ronaldas Kalvėnas

Šventei ruošėmės nelabai ilgai. Pasižadėjom nepirkti skanumynų ir pinigų paaukoti Lietuvai. Mūsų mokytoja išskirstė montažėlio roles ir mes turėjom mintinai išmokti. Montažėlis, man atrodė, išėjo gerai. Minėjime dalyvavo apie 50 žmonių. Surinkom 50 dolerių ir paskirstėm \$25 ALT ir \$25 Jungtiniam Fondui. *Algis Duoba*

Vasario 17-tą d. paminėjom Lietuvos laisvės kovų 50-tąją sukaktį. Išpildėm montažėlį, kuris man labai patiko. Siena ir stalas taip pat buvo gražiai papuošti. Visa tai sujaudino mūsų širdis. Minėjimą gražiai pravedė Rūta, o mokyklos vedėjas, p. Vl. Pauža, pasakė gražią kalbą. Mes visi mokiniai sudėjom savo tos savaitės sutauptus pinigus, mokytojai pridėjo to šeštadienio uždarbį. Prisidėjo ir p. Tamošiūnas, mokyklos bičiulis ir kai kurie tėveliai. Sudarėm \$50 Lietuvos išlaisvinimo fondams. Minėjimas patiko ir svečiams. *Giedrė Sirutytė*

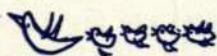
Ilgai ruošėmės vasario 16-tai. Mokėmės savo roles, o per minėjimą vaidinom. Paaukojom pinigų, kuriuos sutalpėm ir davėm juos Lietuvos reikalams. *Dalia Kalvėnaitė*

Vasario 16-tai ruošėmės, išmokdami žodžius vaidinimui. Mums sakė, kad visi lietuviai aukojosi dėl tėvynės, tai ir mes nutarėm paaukoti pinigų, leidžiamus saldumynams, Lietuvos reikalams. Vasario 17-tą mes mergaitės atėjom su tautiniais rūbais, o berniukai su šventadieniniais rūbais. Dvyliktą valandą nuėjom į salę, kuri buvo gražiai išpuošta ir ten turėjom minėjimą. Rūta Kaunelytė jį pravedė, o mes vaidinom savo roles. Mokyklos vedėjas kalbėjo. Tada surinkom aukas į dėžutę. Gale buvo šokis "Kalvelis", dainos ir kavutė. *Virginija Pranėnaitė*

Mūsų minėjime pirmiausia buvo montažėlis. Tada Vilija pašoko, kai grojo "Lietuva brangi". Mergaitės dėvėjo tautinius rūbus, o berniukai turėjo baltus marškinius ir tautines juosteles. Po montažėlio paaukojom surinktus pinigus ir tada gavom savo pažymėjimus, kurių visi laukėm.

Regina Juškaitė

Vasario 17-ta buvo labai graži diena. Mes vaidinom ir tėveliams labai patiko mūsų montažėlis. Šeštadienį prieš Vasario 16 d. mūsų mokytoja papasakojo apie vasario 16-tos reikšmę ir pasiūlė, kad visą savaitę nepirktume saldumynų, o pinigus paaukotume Lietuvos išlaisvinimui. Po pinigų įteikimo šokom "Kalvelį" ir turėjom mažą kavutę. Minėjimas visus vaikus labai sujaudino. *Jonas Marčišauskas*

MŪSŲ KŪRYBA

Piešinys —
Ritonės Ivaškaitės

PETRIUKAS ZUIKUTIS

Vieną sykį gyveno toks zuikutis Petriukas. Vieną rytą jo mama turėjo važiuoti į miestą. Mama sako:

— Petriuk, per tą laiką išeik ir parauk man morkų. Parauk ūkininko kieme.

Petriukas taip ir padarė. Kai jis grįžo pas mamą, vakarienei abu valgė skanių morkų. Petriukui buvo labai linksma.

Ritonė Ivaškaitė, 7 m.
Monroe, Conn.

KO JONUKAS NORĖJO

Gyveno kartą mažas berniukas. Jo vardas buvo Jonukas. Vieną dieną Jonukas gavo laišką. Jo teta jam parašė iš Miami. Jonukas nemokėjo skaityti, bet mamytė jam paskaitė.

Mielas Jonuk,

Tu dabar turi naują pusseserę. Jos vardas yra Daiva. Mes atvažiuosim kitą mėnesį.

Bučiuoju, teta Vida.

— Mamyt, mamyt, — sušuko Jonukas, — nupirk man mažą vaikutį!

— Oi, vaikeli, — pasakė mama, — aš tau ir norėjau pasakyti, kad kitą savaitę gausi sesutę.

Kai jau Jonuko mama gavo vaikutį, tada jis iš tetos gavo kitą laišką.

Mielas Jonuk,

Mes nupirkom šunį ir pavadinom jį Margiu. Mes jį atvešim, kai atvažiuosim.

Bučiuoju, teta Vida

— Tėte, nupirk šunį! — prašė Jonukas.

— O, aš jau nupirkau ir šiandien turėtų atvežti, — atsakė tėtis.

— Ne, — sušuko Jonukas, — nenoriu šuns, noriu ... noriu arklio!

— Su šuniu galėsi žaist kaip ir su arkliu, — atsakė tėtė.

Kai Jonukas gavo šunį, stebėjosi:

— Koks didelis šuo! Aš jį pavadinsiu — Rudaausiu.

Vieną dieną Jonukas užlipo ant Rudaausio ir šaukė:

— Greit greit bėk! Indėnai mus pagaus!

Mamytė išbėgo į kiemą ir sako:

— Jonuk, nešauk. Rimutė miega.

Kai teta Vida atvažiavo, tarė Jonukui:

— Ar dabar jau viską turi? Ko tau dar reiktų?

— Akinių, saulės akinių! — sušuko Jonukas.

Violeta Matukaitė, 9 m.

Dariaus-Girėno mokyk.

Chicago, Ill.

Atsiminkit!

“Eglutė” laukia konkursinių darbų. Nevėluokite! Ir “Eglutės” šventė jau artėja — šliumpu-pumpu. Pasimatysim birželio 2 Putnam, Connecticut, jūsų laikraščelio tėviškėje.

LAIŠKŲ DĖŽUTĖ

Miela "Eglutė"

Iš Australijos sugalvojau tau parašyti. "Eglutė" skaitau jau nuo 5 metų, man dabar 12. Tai jau 7 metai kai ją gaunu. Man ji labai patinka.

Aš norėčiau papasakoti apie mūsų sodybą. Ji yra didoka, galima sakyti, kad turi keturias dalis: priekį, šoną, žaidimo ir ūkio dalį.

Prieky yra pievutė — viename šone auga du krūmukai ir du medžiai. Vienas iš medžių dabar sėklas meta, tai pieva pilna mažų raudonų uogų. Mes visos keturios sesutės ir broliukas dažnai bėginėjame ir žaidžiam su uogytėmis. Labai smagu.

Šone namo auga rateliu 4 bananų medžiai ir 4 heibiskų krūmeliai. Truputį toliau yra įvažiavimas į garažą. Vidury auga pievutė — tarp visų takų. Prie šoninės tvoros yra gėlių lysvė. Mes takais važinėjame dviračiais ir ratukais ("roller skates").

Žaidimo dalyje yra supynės ir krepšinio lankas. Ten auga pušis ir eglė. Mes labai mėgstame lipti į pušį. Čia pat prie pušies tėvelis pastatė lauko krosnį, "bar-be-que". Vasarą čia kepa "čiopsus", dešreles arba kotlietus. Šitoj dalyje auga 2 apelsinų medžiai, 2 mandarinų ir vienas citrinos medis. Citrinų mums dar nereikėjo pirkti, nes mūsų medis jų labai daug augina. Kai kada tiek daug, kad duodame draugams ir parduodame. Prie supynių yra tėvelio pastatyta altanka. Ji apaugus vijokliais, kurie labai ją puošia. Altankoj vasarą visuomet valgome.

Ūkio dalis yra labai maloni. Čia auga daug vaismedžių. Jų šakos viršų taip susipynusios, kad vasarą visą laiką būna pavėsis. Prie galinės tvoros yra vištinkas, kuriam gyvena 13 vištų. Jos mums prideda daug kiaušinių, kuriuos labai mėgstu.

Tad, sudiev iki sekančio laiško!

Loreta Rupinskaitė,
Adelaide, Australia

Brangi Loreta,

Džiaugiamės tavo laišku iš taip toli — net iš Australijos. Mums šiauriečiams labai keista, kad citrinų ir bananų medžiai pas jus kieme auga. Įdomu sužinoti, kas dedasi anapus pasaulio. Parašyk ir vėl kada!

"Eglutės" štabas

Mielas Puputi,

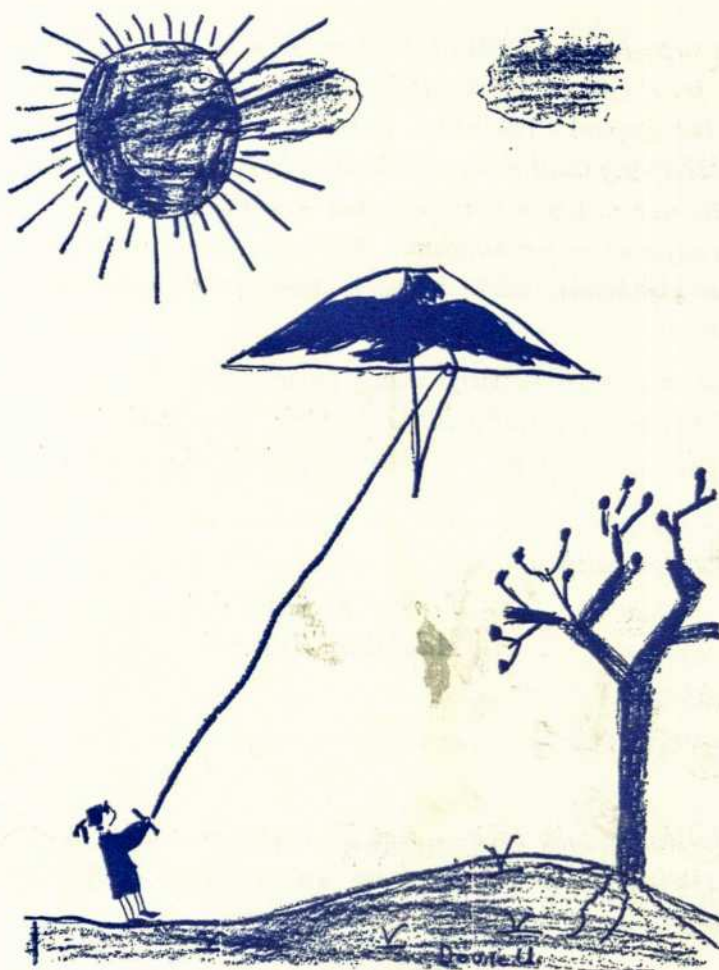
Šiandien buvo didelis vėjas. Aš gavau naują aitvarą ir parke jį paleidau skristi. Ant mano aitvaro yra nupieštas auksinis erelis. Man buvo labai smagu, kai paleidau savo aitvarą. Jis labai gražus. Man mama jį nupirko.

Puputi, aš esu skautė. Jau daviau paukštytės įžodį ir turiu raudoną kaklarištį. Mes turim sueigas kas antrą sekmadienį. Ten išmokstam apie gyvulius, paukščius ir augalus. Man patinka būti skaute.

Puputi, ar tu turi aitvarą? Jei turi, nueik į parką ir paskraidyk, o paskui parašyk savo nuotykius parke su aitvaru.

Siunčiu tau savo piešinį.

Tavo draugė,
Dovilė Užubalytė, 7 m.
Chicago, Ill.

Brangi Dovile,

Man tavo aitvaras labai patinka. Ir aš norėčiau tokį paskraidinti. Tik kas atsitiktų, jei mane nuneštų kur tarp debesų?... Hmm... reikia truputį pagalvoti, gal ir nuotykių su aitvaru atsirastų! Man labai smagu, kad vis parašai — nes liūdniausias dalykas tai tuščia laiškų dėžutė!

Puputis

PAS SKAITYTOJUS

Caracas mieste, Vencueloje, Kalėdų Eglutės šventė įvyko sausio pirmą dieną, šv. Kazimiero salėje. Ją gražiai suorganizavo P.L.B. Caracas apylinkės pirmininkas Stasys Jankauskas, talkininkaujant dr. J. Klovaitei. Geriausiai padeklamavo lietuviškus eilėraščius šie vaikučiai: Luizas Rosales, Dainora Jaloveckaitė ir Dalytė Šlogerytė. Jiems kun. A. Perkumas užprenumeravo "Eglutę" 1968 metams.

Sveikiname naujus skaitytojus!

Premijas už deklamaciją laimėjo: (iš kairės į dešinę) Luizas Rosales, Dainora Jaloveckaitė ir Dalytė Šlogerytė.

Sydnejaus miesto, Australijoje, lietuvių vaikai vaidina Ados Saudargienės trijų veiksmų pasaką "Buvo broliai devyni". Ada Saudargienė taip pat rašo pasakas "Eglutei".

ALP 1785

L.arch.

TRUPUTĮ PAGALVOK

1. Ar mokat egiptietišškai? Jei ne, truputį pagalvokit ir perrašykit šiuos žodžius lietuviškai.

sabat
satem
satar
satik
sapa

sadvar
sadkar
sagmar
sagsar
satraš

2. Šie žodžiai suskilo pusiau ir abi pusės atsiskyrė. Ar galit pridėt vieną pusę prie antros, kad išeitų pažįstamas žodis?

na dis
la kas
me mas
ta tis
li šas

ma lė
ra ta
mė ka
gė ma
ša sa

3. Pakratykit šiuos žodžius, apmaišykit raides ir išeis kiti, nauji žodžiai. Jie vadinasi anagramos.

liga
daro
ilgai
aukas

radau
regiu
garas
rūmas

Truputį pagalvok atsakymai: 1. batas, metas, ratas, kitas, lapas, vardas, mar-
gas, sargas, raštas; 2. namas, lašas, medis takas, liltas; mama, rasa, mėta, gėlė, ša-
ka; 3. ilga, rado, gali, sakau, darau, geriu, ragas, mūras.

M. 189307